

ἀνοίγει συχνά, διατρέχει τὰς σελίδας του, ἐπιθεωρεῖ πρῶτον ὡς στρατάρχης διὰ τοῦ βλέμματός τας λεγώνας τῶν λέξεων, ποῦ ἔχουν ὄλαι χρώμα, ὄλαι χαρακτῆρα καὶ ζῶν, καὶ ὄλαι ἀπευθύνονται συγγρόνως καὶ εἰς τὸν νοῦν καὶ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἑλλήνος, θέλει δὲν θέλει οὗτος νὰ τὸ ἐννοήσῃ. Ἐπειτα μεγαλοφῶνως ἀπαγγέλλει τὰς δημοτικὰς λέξεις, διὰ τὴν σημασίαν τῶν ὁποίων, ἐννοεῖται, δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ συμβουλευθῆ ἡ πραιτέρω τὸν λεξικογράφον, καὶ βλέπει, ὡς ψηλαφητὴν, τὴν ψυχὴν τῆς πατρίδος, καὶ καθιδύνεται καὶ κρατύνει τὴν πεποίθησίν του. Ἄν ὄχι μὲ τοῦ φίλου μου τὸν ἐνθουσιασμόν, ἀλλὰ μὲ πόθον καὶ μὲ ἀγάπην σκύθω ἐπάνω εἰς τὰ πυκνοτυπωμένα φύλλα τοῦ Λεξικοῦ τούτου, καὶ ὑφίσταμαι τὴν δοκιμασίαν ποικίλων ἐντυπώσεων, ὡς ταξειδιώτης, παραπλέων παραλίαν ποῦ μεταβάλλει ὄψιν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, καὶ ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν πετῶ εἰς τὰς Αἴγας καὶ ἀπὸ ἐκείνας εἰς τὴν Αἰγυπτιακὴν τέχνην, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὰ Αἰθέρια ἔλαια, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν Αἰκατερίνην, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν Αἰθιοπικήν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν Αὐτὴν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν Ἀλεξανδρινὴν φιλοσοφίαν καὶ οὕτω καθεξῆς. Καὶ φαντάζομαι τὸ Ἐγκυκλοπαιδικὸν Λεξικὸν ὡς Σφίγγα ἐν ταύτῳ καὶ Οἰδίποδα, θέτον ὁμοῦ καὶ λύον τὸ μέγα αἰνίγμα. Καὶ ἐπαναλαμβάνω τὸ τοῦ φιλοσόφου: «Αἱ λέξεις εἶνε εἰκόνες, τὸ Λεξικὸν εἶνε τὸ Σύμπαν κατ' ἀλφαιτικὴν τάξιν. Πάντα τὰ ἄλλα βιβλία περιέρονται μέσα εἰς αὐτό· δὲν ὑπολείπεται ἢ νὰ τὰ σύρωμεν ἔξω.»

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ε Δ Ω Κ' Ε Κ Ε Ι

Οἱ ἔμποροι καὶ οἱ βιομηχάνοι τῆς Εὐρώπης, ἀπ' οὗ ἐξήντησαν τὰ μέχρι τοῦδε γνωστὰ καὶ συνῆθη μέσα τῆς βελάμας, μηχανῶνται σχεδὸν καθ' ἑκάστην νέους τρόπους, τινὲς ἐκ τῶν ὁποίων περιποιούσιν ἀληθῶς τιμὴν εἰς τὴν ἔφευρετικότητά των. Εἷς ἐκ τούτων εἶνε καὶ ἡ κάτωθι ζωντανὴ ἀγγελία, περὶ ἧς ἀναγινώσκωμεν τὰ ἐπόμενα εἰς γερμανικὴν ἐφημερίδα.

Παιδαγωγὸς τις εἶχεν ὀδηγήσει ζεῦχος μικρῶν παιδιῶν εἰς περίπατον ἐντὸς δημοσίου κήπου τοῦ Βερολίνου. Ἦσαν ταῦτα δίδυμοι ἀδελφοί, καὶ τὸ ἐν ἧτο ἀκριβῶς πανομοιότυπον τοῦ ἄλλου. Ἐν ᾧ ἔπαιζον ἐκεῖ πλησίον, ἡ παιδαγωγὸς των συνῆψεν ὁμιλίαν μετὰ τινος φίλης τῆς, μετ' ὀλίγον δὲ ἀποχωρισθεῖσα αὐτῆς ἐστράφη καὶ ἀνεζήτησε τὰ παιδιά· ἀλλὰ πρὸς μεγάλην τῆς ἐκπλήξιν παρατήρησεν ὅτι εἶχον γεῖναι ἄφαντα. Ἐρωτήσασα ἀγνοῦσιν αὐτὰ τίνα, ὅστις ἐκάθητο ἐκεῖ εἰς ἐν θρανίον τοῦ κήπου, ἔμαθεν ὅτι τὰ παιδιά εἶχον ἀπομακρυνθῆ πρὸ ὀλίγων στιγμῶν, ὀδηγούμενα ὑπὸ τινος γέροντος, ὅστις τοῖς εἶχεν ἀγοράσει ζαχαρωτά. Μὴ τολμῶσα νὰ ἐπανέλθῃ οἰκᾶδε ἄνευ αὐτῶν, ἡ παιδαγωγ-

γὸς ἔσπευσεν ἀνήσυχος εἰς ἀναζήτησίν των. Μετὰ πολλὰς δὲ περιπλανήσεις ἀνὰ τὰς ἀγυῖας τῆς πόλεως, ἔφθασεν ἐπὶ τέλους εἰς μέρος τι ὅπου ἦτο πλήθος πολὺ συνηθροισμένον, καὶ διασχίσασα αὐτὸ διέκρινεν αἴφνης ἐν τῷ μέσῳ τὰ δίδυμα, ἅτινα ἦσαν τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς περιεργείας. Τὸ ἐν εὐρίσκειτο εἰς ῥυπαρὰν καὶ ἐλεινὴν κατάστασιν, ἐν ᾧ τὸ ἄλλο ἐξ ἐναντίας ἦτο ἠῤῥεπισμένον καὶ καθαρώτατον, ἔφερε δὲ ἐπὶ τοῦ στήθους του μέγα τεμάχιον χάρτου μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφήν: «Ὁ σάπων, μὲ τὸν ὅποιον τὸ παιδίον αὐτὸ ἐκαθαρίσθη, εὐρίσκειται ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Ν. Κ., Κεντρικῆ ὁδός, ἀρ. 25.»

— ❦ —

Ἐν Ἰαπωνίᾳ, ὁ συνῆθης τύπος τῶν προσκλήσεων εἰς γεῦμα εἶνε ὁ ἐξῆς: «Σὰς ζητῶ συγγνώμην διὰ τὴν προσβολὴν τὴν ὁποίαν σὰς κάμνω προσκαλὼν ὑμᾶς νὰ συμμετάσχῃτε τοῦ δεῖπνου μας. Ἡ οἰκία μας εἶνε στενόχωρος καὶ ῥυπαρωτάτη· οἱ τρόποι μας χονδροὶ καὶ ἀγροῖκοι· ἐξ ὅλων τῶν φαγητῶν κἀνὲν ἴσως δὲν θὰ εὐρήτῃ τῆς ἀρεσκείας σας. Ἐν τούτοις εὐελπιστῶ ὅτι θὰ ἀξιώσῃτε νὰ ἔλθῃτε εἰς τὸ δεῖπνόν μας εἰς τὰς ἐξ μ. μ. τῆς Κυριακῆς.» Μεταβαλόντες εἰς τὴν οἰκίαν, εὐρίσκατε αὐτὴν μὲν ἀπαστράπτουσαν ἐκ καθαριότητος καὶ φιλοκάλλως διακεκοσμημένην, τὸν δὲ οἰκοδεσπότην καὶ τὴν οἰκοδέσποιαν καθ' ὑπερβολὴν εὐπροσηγόρους καὶ περιποιητικούς. Τὸ δεῖπνον συνίσταται ἐκ δωδεκάδος καὶ πλέον ἐδεσμάτων, ἐκλεκτῶν καὶ πλουσίων. Ἀλλ' ἡ Ἰαπωνικὴ ἐθιμοτυπία, ὅπως καὶ ἡ Κινεζικὴ, ἀπατεῖ νὰ μεταχειρίζωνται ὅλην τὴν δύνατίν ταιπειροφροσύνην, ὅπως τιμῆσωσι κάλλιον τὸν ξενιζόμενον!

— ❦ —

Ἐν Ἀραβίᾳ, βλαστάνει φυτὸν παράδοξον, ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων, ἅτινα ἐπιζέροι εἰς τὸν τρώγοντα τοὺς σπόρους του. Ἐχει μέτριον μέγεθος, λαμπρὰ κίτρινα ἀνθή καὶ χλωδῆς περισπέρμιον, ἐντὸς τοῦ οὐλοῦ περιέχονται δύο ἢ τρεῖς σπόροι, ἔχοντες μέγεθος μικρῶν φασήλων. Οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου, ἐν τῷ ὁποίῳ παράγεται τὸ φυτὸν τοῦτο, ζηταίνουσι τοὺς σπόρους του καὶ κατασκευάζουσιν ἐξ αὐτῶν κόνιν. Μικρὰ δόσις τῆς κόνεως ταύτης ἔχει διεγερτικὴν ἐπίδρασιν, καθόσον ὁ καταπίνων αὐτήν, καὶ ἂν εἶνε ὁ νηφαλιώτερος καὶ σοβαρώτερος τῶν ἀνθρώπων, ἀρχίζει νὰ χορευῆ, νὰ κραυγάζῃ, νὰ γελᾷ θορυβωδῶς καὶ νὰ πηδᾷ τῆδε ἀκείσει ὡς παράφρων ἐπὶ ὄραν ἐλόκληρον. Ἄμα παρέλθῃ ὁ χρόνος οὗτος, ἐπέρχεται ἡ ἐξάντησις, καὶ ὁ ἐν διεγέρσει εὐρισκόμενος παραδίδεται εἰς πολύωρον ὕπνον, ἀφυπνιζόμενος δὲ οὐδὲ ὡς ἐνθυμεῖται τὴν προηγηθεῖσαν παραφορὰν του.

Λ.

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ

Ἐκτὸς τῆς Ἀγίας Γραφῆς, οὐδὲν ἄλλο βιβλίον ἠτύχησε νὰ ἔχῃ ὅσας ἐκδόσεις ὁ Δὸν Κιχῶτος. Δὲν παρήλθον ἀκόμη 300 ἔτη ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀριστοουργήματος τοῦ Θεοβαντῆς καὶ ἐγένοντο ἔκτοτε 528 ἐκδόσεις αὐτοῦ εἰς τὴν ἰσπανικὴν, 304 εἰς τὴν ἀγγλικήν, 179 εἰς τὴν γαλλικὴν, 99 εἰς τὴν ἰταλικὴν, 84 εἰς τὴν πορτογαλικὴν, 75 εἰς τὴν γερμανικὴν, 18